

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/67/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117201504
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117201504.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a Mgr. Ivany Šlesarovej, v spore žalobcu: G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX P. Y., XXX XX G., F. republika, právne zastúpeného: JUDr. M. Q., advokátka so sídlom Y. X/D, XXX XX U., proti žalovanému: AS TRENČÍN, a.s., so sídlom Mládežnícka 2313, 911 01 Trenčín, IČO: 36 329 509, právne zastúpenému: GARANT PARTNER legal, s.r.o., so sídlom Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 36 856 380, o zaplatenie 22.500 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 37Cb/20/2017-64, zo dňa 7. marca 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I., ktorým bolo konanie zastavené a výroku II. o trovách konania **z r u š u j e a v e c v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým uznesením výrokom I. konanie zastavil, výrokom II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a výrokom III. zrušil platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Trenčín pod č. k. 37Cb/20/2017-39 zo dňa 22.02.2017. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dňa 30.01.2017 bola Okresnému súdu Trenčín doručená žaloba, na základe ktorej sa žalobca domáhal proti žalovanému uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 22.500 Eur s príslušenstvom. Prvoinštančný súd vydal vo veci dňa 22.02.2017 platobný rozkaz č. k. 37Cb/20/2017-39, ktorým zaviazal žalovaného na plnenie v zmysle petitu žaloby. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, v ktorom namietol okrem iného právomoc Okresného súdu Trenčín, pretože podľa bodu 6 Dohody

o sprostredkovaní transferu futbalového hráča, ktorá bola uzatvorená medzi stranami a je obsahom spisu, je dojednané, že „riešenie sporov podlieha zákonom a pravidlám FIFA

a platným právnym normám Slovenskej republiky“. Podľa článku 30 FIFA Pravidiel pre hráčskych agentov je nutné spory súvisiace s činnosťou agenta prejednávať pred orgánmi FIFA, teda arbitrážnym orgánom oprávneným rozhodovať všetky spory členov tejto organizácie s tým, že FIFA agent je členom FIFA. Zároveň poukázal aj na to, že žalobca už svoj nárok na príslušnom stavovskom orgáne uplatnil, pričom o ňom zároveň bolo dňa 15.01.2014 rozhodnuté tak, že bol zamietnutý. Právne súd prvej inštancie poukázal na § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 CSP. Konštatoval, že okrem vznesenej námietky právomoci súdu na prejednanie veci mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi stranami sporu k prerokovaniu sporu pred príslušným stavovským orgánom už došlo. Súd prvej inštancie si bol vedomý toho, že do spisu bolo predložené rozhodnutie v cudzom jazyku, avšak z dôvodu hospodárnosti konania nežiadal jeho preklad. Z predloženého rozhodnutia je dostatočne zrejmé, že sa týka strán sporu, ktoré sú jednoznačne v ňom identifikované. Súd prvej inštancie doplnil, že nakoľko nebol zabezpečený jeho preklad, nie je z neho zrejmé, či ide o tú istú vec, preto sa ďalej námietkou veci rozhodnutej nezaoberal. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že s poukazom na § 6 CSP rozhodol o námietke nedostatku právomoci vo veci, ktorá

bola žalovaným vznesená pri prvom procesnom úkone. Skonštatoval, že medzi stranami existuje platná dohoda o tom, že spory ktoré medzi nimi vzniknú budú riešené podľa pravidiel FIFA a platnými normami Slovenskej republiky. Z článku 30 Pravidiel pre agentov hráčov FIFA vyplýva, že v prípade domácich sporov súvisiacich s činnosťou agenta hráčov zväz má ako posledná inštancia predkladať spory, ktoré vyplynú z národných pravidiel pre agentov, nezávislému riadne založenému a nestrannému arbitrážnemu súdu, pričom dbá na dodržanie stanov FIFA a zákonov platných na území pôsobnosti zväzu. Zo zmluvy uzatvorenej medzi stranami dňa 30.01.2012 vyplýva, a to z článku 6, že riešenie sporov bude podliehať pravidlám FIFA. Dojednanie článku 6 súd prvej inštancie považoval za platné dojednanie rozhodcovskej doložky, v zmysle ktorej sa strany dohodli na podriadení právomoci rozhodcovských orgánov FIFA. Preto ustálil, že existuje v konaní procesná prekážka, ktorá neumožňuje súdu vo veci ďalej konať. Na základe uvedeného konanie zastavil. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP, pretože v uvedenom spore žalobca procesne zaviniel zastavenie konania, nakoľko nebola daná právomoc všeobecného súdu. V tomto smere poukázal na rozhodnutia odvolacích súdov, a to Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/297/2012 zo dňa 21.03.2013 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Cob/315/2015 zo dňa 28.04.2016, z ktorých vyplýva, že v prípade, ak žalobca podal žalobu na všeobecnom súde, ktorý nemá právomoc na prejednanie veci vzhľadom na dojednanie rozhodcovskej doložky medzi stranami konania, z procesného hľadiska platí, že žalobca zaviniel zastavenie konania, a to bez ohľadu na to, že žalovaný môže vzniesť námietku právomoci, prípadne, že strany môžu vyhlásiť, že na zmluve netrvajú. Pokiaľ je medzi stranami konania dohodnutá rozhodcovská doložka, t. j. dojednanie o tom, že v prípade ich sporu vo veci bude táto riešená príslušným rozhodcovským súdom, podanie žaloby na začatie konania na všeobecnom súde treba považovať za procesné zavinenie žalobcu na zastavení konania z dôvodu neexistencie právomoci všeobecného súdu. O zrušení platobného rozkazu č. k. 37Cb/20/2017-39 zo dňa 22.02.2017 rozhodol súd prvej inštancie podľa § 267 odsek 3 CSP.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie právny zástupca žalobcu s poukazom na § 357 písm. a) v súlade s § 362 CSP z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie vyplýva z nesprávneho právneho posúdenia veci, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci a zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú prípustné ďalšie podmienky procesnej obrany a procesného útoku podľa § 366 písm. a) a c) CSP, ktoré neboli uplatnené v prvoinštančnom konaní. Uviedol, že žalovaný do konania doložil na podporu svojej námietky nedostatku právomoci súdu ako dôkaz rozhodnutie orgánu FIFA - Decision of the Single Judge of the Player's Status Committee v anglickom jazyku, ktoré nebolo prekladané a Pravidlá pre agentov hráčov, vyhotovené v slovenskom jazyku bez doloženia originálneho znenia, prípadne úradného prekladu. Súd prvej inštancie rozhodnutie oprel o dva dôvody: z predložených dôkazov vyplýva, že medzi stranami sporu k prerokovaniu sporu pred príslušným stavovským orgánom došlo, t.j. ide o existujúci orgán, ktorý je primárne oprávnený spory medzi stranami v zmysle dohody rozhodovať, zároveň uviedol, že rozhodnutie doložené žalovaným je v cudzom jazyku, ale jeho preklad nebol zabezpečený, avšak podľa súdu z daného rozhodnutia vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktoré sa týka strán sporu. Súd prvej inštancie však konštatoval, že nie je jasné, či ide alebo nejde o tú istú vec. Súd prvej inštancie poukázal na ods. 6 Dohody, ktorý považuje za platnú rozhodcovskú doložku, s poukazom na čl. 30 žalovaným predložených Pravidiel FIFA pre agentov hráčov. Podľa názoru žalobcu Pravidlá pre agentov hráčov nemôžu byť považované za spôsobilý listinný dôkaz, pretože je jednoznačné, že FIFA nie je slovenským subjektom a dokumenty tejto organizácie nemôžu byť a ani nie sú vyhotovované v slovenskom preklade. Môže ísť len o preklad pravidiel, avšak bez predloženého originálneho znenia pravidiel a úradného prekladu, nemožno vyhodnotiť preukaznosť a pravdivosť textu doloženého žalovaným. Ak by však aj bolo na tento dôkaz nazerané ako na spôsobilý, súd nesprávne z jeho obsahu vyhodnotil skutkový stav. Poukazujúc na čl. 30 ods. 1, 2 Pravidiel pre agentov hráčov z nich vyplýva, že čl. 30 ods. 1 nemožno aplikovať na daný spor, pretože nejde o „domáci spor“ a ani jeden z účastníkov nie je „zväzom“ (myslí sa tým futbalový zväz). Toto ustanovenie rieši len povinnosti zväzov a len v prípade domácich sporov. Na spor vzniknutý medzi stranami sporu je možné aplikovať len čl. 30 ods. 2, z ktorého vyplýva, že nejde o povinnosť zostaviť žiadosť v spolupráci s Výborom FIFA pre štatút hráčov, ale len o možnosť. V ďalšom označil žalobca preklad Pravidiel pre agentov hráčov doložený žalovaným za nesprávny. S poukazom na čl. 30 ods. 2 Pravidiel, možno toto ustanovenie považovať len za tzv. alternatívnu rozhodcovskú doložku. Ak je medzi účastníkmi daná len možnosť predložiť spor rozhodcovskému orgánu, je len na rozhodnutí účastníka, či daný

spor predloží tomuto rozhodcovskému orgánu, alebo si na jeho prejednanie zvolí súd. Aj samotné znenie čl. 6 Dohody nie je jasné a určité v tom, ako majú byť spory riešené. Ak by strany chceli podriaďiť riešenie sporu výlučne orgánom FIFA, nie je dôvod uvádzať v rozhodcovskej doložke, že spory budú riešené aj v súlade s platnými normami Slovenskej republiky. Takéto ustanovenie čl. 6 Dohody je neurčité a nemôže byť považované za platne dojednanú rozhodcovskú doložku. Ustanovenie čl. 6 Dohody nezakladá jednoznačne a výlučne právomoc príslušného orgánu FIFA na prejednanie sporu medzi stranami. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie v rozhodnutí neuviedol, z čoho vychádzal a podľa akého právneho predpisu posúdil čl. 6 Dohody ako platnú rozhodcovskú doložku. Žalobca označil rozhodnutie za zmätočné a nepreskúmateľné, pretože na jednej strane v bode 3 konštatuje, že z predložených listinných dôkazov mal preukázať, že medzi stranami sporu k prerokovaniu sporu pred príslušným stavovským orgánom došlo, zároveň však uviedol, že nie je zrejmé, či ide o tú istú vec, a preto na námietku veci rozhodnutej nebude prihliadať. Uviedol, že ustanovenia Pravidiel pre agentov hráčov sa na daný prípad nemôžu vzťahovať. Namietal, že rozhodnutie sa opiera o časť dôkazu, ktorý na spor nemožno aplikovať. Podľa Stanov FIFA je oficiálnym jazykom angličtina, španielčina, francúzština a nemčina. V prípade, že je v textácii rozdiel alebo nezrovnalosť, rozhodujúca je vždy anglická verzia. Preto sa nemožno opierať len o slovenskú verziu Pravidiel hráčov agentov. Presný preklad čl. 30 ods. 2 znie:

„V prípade medzinárodných sporov súvisiacich s činnosťou agentov hráčov môže byť žiadosť o arbitrážne konanie predložená Výboru FIFA pre štatút hráčov.“ Z tohto znenia vyplýva, že je daná možnosť a nie povinnosť riešiť spor prostredníctvom Výboru FIFA pre štatút hráčov. Žalobca ďalej doplnil, že čl. 30 ods. 5 Pravidiel odkazuje, že podrobnosti postupu riešenia sporov súvisiacich s činnosťou agentov sú obsiahnuté v Pravidlách upravujúcich činnosť Výboru pre štatút hráčov a Komory pre rozhodovanie sporov. Jediným pravidlom upravujúcim riešenie sporov súvisiacich s činnosťou agentov je ustanovenie čl. 30 ods. 2. Žalobca vymedzil, že z časti II. Procedurálne pravidlá bod 6 ods. 1 Pravidiel FIFA, upravujúce postup Výboru FIFA pre postavenie hráčov a Komory pre rozhodovanie sporov vyplýva, že stranami sporu, ktoré orgány FIFA prejednávajú môžu byť len členovia asociácií FIFA, kluby, hráči, tréneri, licencovaní zápasoví a hráčski agenti. Z doloženej Dohody vyplýva, že účastníkom tejto Dohody bola okrem klubu - žalovaného a agenta - žalobcu aj tretia osoba - G. Y., ktorý však nemá žiadne postavenie člena FIFA. Na jeho účasti na sprostredkovaní a na Dohode trval žalovaný. FIFA má právomoc rozhodovať len spory, ktoré sa týkajú iba vyššie uvedených účastníkov sporu FIFA a jej orgány nemajú právomoc rozhodovať spory, týkajúce sa osôb, ktoré nie sú členmi FIFA. Žalovaný doložil do konania rozhodnutie orgánu FIFA- Decision of the Judge of the Player's Status Committee, ktoré malo preukázať, že medzi stranami k prejednaniu sporu došlo a je tu procesná prekážka „rei iudicata“. Z jeho obsahu vyplýva, že ide o tých istých účastníkov sporu, ale z rozhodnutia nie je zrejmé, aký spor medzi stranami sa riešil. Je zrejmý len výrok rozhodnutia, ktorým bol nárok žalobcu odmietnutý. V závere odvolania žalobca zhrnul, že sa so sporom obrátil na súd, ktorého právomoc je v súlade s čl. 1, 4, 7 ods. 1 písm. b) a čl. 63 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č.: 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach a príslušnosť v súlade s §§ 12, 13 a 15, keďže žiadny z predložených dôkazov nezakladá výlučnú právomoc orgánov FIFA vo veci rozhodnúť. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v časti výrokov I. a II. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Žalobca k odvolaniu priložil ako prílohy č. 1- 6 dokumenty zo stránky www.fifa.com <<http://www.fifa.com>>. v anglickom jazyku s tým, že ich preklad bude doložený bez zbytočného odkladu po jeho vyhotovení.

3. Dňa 16.04.2018 právny zástupca žalobcu doručil súdu prvej inštancie prílohy k odvolaniu: FIFA - Pravidlá agentov hráčov (príl. č. 1), FIFA - Stanovy (príl.č.2), FIFA - Rules Governing (príl. č. 3), FIFA - Regulations on Status (príl. č. 4), FIFA - Regulations on Status 2016 (príl. č. 5).

4. Splnomocnený zástupca žalovaného v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje. Uviedol, že argumentácia žalobcu o rozhodnutí sa, či daný spor predloží na rozhodnutie rozhodcovskému orgánu alebo na prejednanie sporu si zvolí súd ako aj, že čl. 30 Pravidiel pre agentov hráčov nezakladá jednoznačne a výlučne právomoc orgánu FIFA na prejednanie sporu neobstojí, pretože žalobca opomenul niektoré kľúčové články Pravidiel, vzťahujúce sa na daný prípad. Žalovaný zdôraznil, že Pravidlá je potrebné vykladať komplexne, vo vzájomnej súvislosti

a v nadväznosti jednotlivých článkov a príloh. Žalovaný upriamil pozornosť na prílohu č. 1 Pravidiel - Kódex profesionálneho správania, keď podľa bodu 7 je agentovi hráča zakázané predniesť svoj spor všeobecnému súdu, ako je uvedené v štatúte FIFA a požaduje sa od neho, aby akúkoľvek žalobu

podrobil jurisdikcii asociácie alebo FIFA. Z uvedeného je daný príkaz pre agenta obrátiť sa s akýmkoľvek sporom na asociáciu alebo orgán FIFA a nie je mu daná možnosť výberu, či sa obráti na FIFA alebo na všeobecný súd. Prílohu č. 1, ktorej obsahom je tento zákaz, bol v zmysle Pravidiel každý agent povinný podpísať (čl.11 Pravidiel), z čoho vyplýva, že toto pravidlo muselo byť žalobcovi známe. Žalobca si musel byť vedomý povinnosti akýkoľvek spor predložiť buď asociácii alebo FIFA a čl. 6 Dohody medzi zmluvnými stranami len potvrdil, že berú na vedomie pravidlá FIFA, vrátane výlučnej právomoci asociácie alebo FIFA rozhodovať spory agentov sú pre nich záväzné. Podľa názoru žalovaného je tak potrebné čl. 30 ods. 2 Pravidiel vykladať, že agent môže predložiť svoj spor FIFA, alebo ho môže predložiť všeobecnému súdu ale tak, že agent smie predložiť svoj spor FIFA, pokiaľ ho chce riešiť prostredníctvom na to určeného orgánu. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebola jednoznačne a výlučne daná právomoc príslušného orgánu FIFA na prejednanie sporu medzi stranami. Ďalej žalovaný uviedol, že na tomto závere nemení nič, že v čl. 6 Dohody sa uvádza, že prípadné spory sa budú riešiť aj podľa platných právnych noriem Slovenskej republiky. V športovom práve, ktoré je regulované prevažne pravidlami FIFA, sa štandardne podporne uplatňuje aj právny poriadok, ktorý si strany zvolia, ak v predpisoch FIFA existujú medzery alebo nejednoznačnosti. K prekážke rozhodnutej žalovaný uviedol, že žalobca ako agent v zmysle prílohy č. 1 mal povinnosť predniesť svoj spor asociácii alebo FIFA, ktorej si bol vedomý, keďže spor príslušnému orgánu FIFA aj predniesol. Z predloženého listinného dôkazu (úradný preklad žaloby žalobcu zo dňa 24.06.2013 a rozhodnutie samosudcu Komisie pre štatút hráčov FIFA zo dňa 15.04.2014 (správne malo byť zo dňa 15.01.2014), č.k. 13-01768/rt) vyplýva, že predmetom sporu bol ten istý nárok (vyplývajúci z tej istej zmluvy týkajúci sa transferu toho istého hráča), ktorý žalobca uplatnil na prvostupňovom súde v konaní sp.zn. 37Cb/20/2017. O tomto nároku bolo právoplatne rozhodnuté. Žalobca uviedol, že nebolo možné zistiť dôvody odmietnutia podaného návrhu. Toto tvrdenie je nepravdivé, nakoľko toto rozhodnutie obsahuje poučenie, že môže do 10 dní požiadať o odôvodnenie rozhodnutia. Keďže tak neučinil, rozhodnutie sa stalo právoplatným a záväzným. Žalovaný zhrnul, že žalobca sa najskôr so svojím sporom obrátil na orgán FIFA a keď jeho nároku nebolo vyhovené, obrátil sa o tri roky na všeobecný súd Slovenskej republiky. Existencia právomoci súdu je *conditio sine qua non* civilného súdneho konania. Nedostatok právomoci spôsobuje neodstrániteľnú vadu konania s následkom zastavenia civilného súdneho konania. Ak by bol pripustený právny názor žalobcu, že si mohol vybrať, či spor predloží orgánom FIFA alebo slovenskému súdu, muselo by byť uzavreté, že žalobca sa rozhodol predložiť spor FIFA. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania. Ako prílohy k vyjadreniu priložil : Sťažnosť pre neplnenie platieb zo dňa 24.06.2013 a rozhodnutie Komisie pre štatút hráčov zo dňa 15.01.2014, č. k. 13-01768/rt) s ich prekladom.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava tvrdení a dôkazov uvedených v odvolaní s tým, že v spore nemohlo byť s istotou ustálené, že nie je daná jurisdikcia slovenského súdu. Keďže rozhodnutie zo dňa 15.01.2014 neobsahuje odôvodnenie, nemožno s istotou ustáliť ani to, či bolo vo veci rozhodnuté meritórne alebo došlo k zamietnutiu návrhu z iných dôvodov a vo veci samej rozhodnuté nebolo. Návrh žalobcu bol zamietnutý z dôvodu, že účastníkom Dohody o sprostredkovaní transferu futbalového hráča uzavretej medzi účastníkmi dňa 30.01.2013 bola osoba G. Y., ktorá nebola členom FIFA, a preto FIFA nemali právomoc vo veci rozhodnúť, pretože svojím rozhodnutím nemôžu zaviazat osobu, ktorá nie je členom FIFA. Táto skutočnosť by vyplynula z "Krátkeho vysvetlenia" ktoré by malo byť podľa čl. 15 ods. 3 Pravidiel upravujúcich činnosť Výboru pre štatút hráčov a Komisie pre rozhodovanie sporov založené v spise k danému rozhodnutiu. Samotný žalovaný vo svojom vyjadrení k podaniu žalobcu uviedol, že druhá osoba uvedená na Dohode nie je licencovaným agentom a prijal záver, že z tohto dôvodu nepovažuje Dohodu za platnú a žiada návrh zamietnuť. K zneniu čl. 7 prílohy Pravidiel pre agentov hráčov uviedol, že žalobca konal tak, ako mu to pravidlá ukladajú, ale jeho návrh bol zamietnutý, pretože účastníkom Dohody bola tretia osoba, na ktorú sa jurisdikcia nevzťahovala. Ďalším faktom je, že táto príloha určuje len povinnosť Agentom hráčov nepredkladať spory všeobecným súdom, avšak nejde o rozhodcovskú doložku, v zmysle ktorej by bol jasne stanovený rozhodcovský orgán. Ako zo Stanov FIFA vyplýva, FIFA predstavuje združenie založené podľa § 60 švajčiarskeho Občianskeho zákonníka. Ide teda o občianske združenie, ktorého orgány nie sú oprávnené rozhodovať spory medzi členmi združenia priamo zo zákona s konečnou právoplatnosťou ako rozhodcovský súd. V závere vyjadrenia poukázal žalobca na § 132 ods. 3 CSP. Uviedol, že pri podaní odvolania chcel použiť ako dôkaz - Krátke vysvetlenie, ktoré sa mu však s ohľadom na nečinnosť FIFA ako dôkaz bez svojej viny nepodarilo pripojiť. Navrhol, aby s poukazom na § 189 a § 190 CSP Krátke vysvetlenie, ktoré má byť v súlade s čl. 15 ods. 3 Pravidiel

upravujúcich činnosť Výboru pre štatút hráčov a Komisie pre rozhodovanie sporov zaznamenané v spise sporu vedeného orgánom FIFA - Player's Status Committee pod č. 13-01768/rta, vyžiadal súd od príslušného oddelenia FIFA, ktorým je Player's Status Department.

6. Zástupca žalovaného k vyjadreniu žalobcu doručil súdu prvej inštancie ďalšie vyjadrenie zo dňa 02.07.2018 spolu s čiastočným prekladom listinných dokumentov, a to preklad prílohy č. 1 Predpisov FIFA pre agentov hráčov. Upriamil pozornosť na ods. 7 tejto prílohy, podľa ktorého „agent hráča má zakázané vzniesť konanie na bežnom súde“, ako je uvedené v stanovách FIFA a žiada od neho, aby predložil akúkoľvek požiadavku jurisdikcii združenia FIFA“. Zhrnul, že z uvedeného vyplýva, že v predmetnej právnej veci nie je daná právomoc slovenských súdov. Skutočnosť, že žalobca nepredložil konajúcemu súdu úradný preklad práve tejto časti Pravidiel agentov hráčov, označil žalovaný za zavádzajúcu. V závere uviedol, že v ostatnom sa v plnom rozsahu pridrižiava predchádzajúceho vyjadrenia k odvolaniu žalobcu.

7. Preskúmaním veci v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP odvolací súd dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti zrušiť v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. Odvolací súd konštatuje, že voči výroku III., ktorým bol zrušený v konaní vydaný platobný rozkaz odvolanie podané nebolo, preto uznesenie súdu prvej inštancie v tejto časti nadobudlo právoplatnosť uplynutím odvolacej lehoty.

9. Obligatórne (§ 380 ods. 2 CSP) sa odvolací súd zaoberal procesnými vadami uvedenými v § 389 ods. 1 písm. a), b) CSP. Odvolací súd skúmal splnenie procesných podmienok a postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Vada konania vymedzená v § 389 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného strany sporu na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

10. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku/uznesenia súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Odvolací súd konštatuje, že uznesenie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti nepreskúmateľné, nespĺňajúce náležitosti ust. 220 ods. 2 CSP. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúci ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Je pritom povinnosťou súdu starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany konania. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať na to, aby závery, ku ktorým na základe predložených dôkazov dospel, boli racionálne a presvedčivé.

12. Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa týmito zásadami neriadil. V prvoinštančnom konaní sa dostatočným spôsobom nezaoberal samotnou platnosťou rozhodcovskej doložky, riadne neodôvodnil, či sa v danej veci jedná o domáci spor a je potrebné postupovať podľa čl. 30 ods. 1 Pravidiel pre agentov hráčov, alebo sa jedná o medzinárodný spor a je potrebné postupovať podľa čl. 30 ods. 2 uvedených pravidiel, a či sa na strane žalobcu jedná o licencovaného agenta. Pokiaľ súd prvej inštancie dospeje v ďalšom konaní k záveru o platnosti

rozhodcovskej doložky bude ďalej potrebné dôsledne preskúmať či vo veci nebolo rozhodcovským súdom už právoplatne rozhodnuté.

13. Odvolací súd konštatuje, že uznesenie súdu prvej inštancie, v napadnutej časti trpí nedostatkom dôvodov rozhodnutia, ktoré by vyplývali z vykonaného dokazovania, čo je dôvod, pre ktoré ho nemožno preskúmať v odvolacom konaní. Preto uznesenie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) v spojení s § 391 ods. 1 CSP, bez toho, aby posudzoval opodstatnenosť vecných námietok žalovaného uvedených v odvolaní.

14. Súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP, vo veci opätovne rozhodne. Nedostatky súdneho konania ako vyššie uvedené vady konania spočívajúce v postupe súdu prvej inštancie, tak ako ich odvolací súd zistil a uviedol v tomto zrušujúcom uznesení, odstráni súd prvej inštancie v konaní o novom rozhodnutí vo veci. Po vykonanom dokazovaní opätovne právne posúdi vec, vo veci rozhodne, svoje rozhodnutie jasne, stručne a najmä presvedčivo odôvodní v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom v novom rozhodnutí bude dôsledne vychádzať zo skutočností vyplývajúcich z obsahu spisu, predložených dôkazov a tvrdení strán sporu.

15. Odvolací súd zrušil aj výrok II. súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania ako výrok viazaný k meritornému rozhodnutiu. Podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci aj o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).